

حداقل دستمزد، نباید کمتر از ۵۰۰ هزار تومان باشد

سازمان فدائیان (اقلیت)

نهم اسفند ماه هشتاد و پنج

اگر چه پایان سال ۸۵ نزدیک است، اما "شورای عالی کار" هنوز میزان حداقل دستمزدهای کارگری برای سال ۸۶ را اعلام نکرده است. روال کار این ارگان، که مرکب از نمایندگان دولت، کارفرمایان و به اصطلاح نمایندگان کارگران است، تاکنون، براین بوده است که در اسفند هر سال و بر پایه ی نرخ تورمی که از سوی بانک مرکزی اعلام میشود، میزان حداقل دستمزدهای کارگری را تعیین میکند. پروسه تعیین حداقل دستمزد، اگرچه در اکثر موارد با یک رشته بحث و جدل و جنگ زرگری در "شورای عالی کار" میان نمایندگان کارفرمایان و دولت از یک سو و کسانی که خود را به عنوان نمایندگان کارگران جا می زنند اما در واقع، عمال طبقه ی حاکم اندک از طرف "کانون عالی شوراهای اسلامی کار"، به این ارگان فرستاده میشوند، همراه بوده است، اما نتیجه ی نهائی این بحث و جدل ها در مورد میزان حداقل دستمزد، همواره یکسان و همان چیزی بوده است که کارفرمایان و دولت آن را می خواسته و به آن اراده کرده اند!

اما محمد جهرمی وزیر کار احمدی نژاد با اقدام اخیر خود و سر هم بندی کردن تشکل دیگری مرکب از شوراهای اسلامی کارگوش به فرمان خود، شورای عالی کار و پروسه تعیین حداقل دستمزد را دیگر از این بحث و جدل های ظاهری هم بی نیاز ساخت.

وزارت کار با فراخوان شوراهای اسلامی کار سراسر کشور و تشکیل جلسه ای در مرکز همایش صدا و سیما مورخ پنجشنبه ۱۲ بهمن ۸۵ تحت عنوان "مجمع عمومی" و انتخاب یک هیئت مدیره یازده نفره، کانون عالی شوراهای اسلامی کار جدیدی را ایجاد نمود. در اجلاس اعضای هیئت مدیره این کانون که روز ۲۶ بهمن در محل ساختمان شماره دو وزارت کار برگزار گردید، رئیس و نایب رئیس کانون و همچنین سه نفر برای شرکت در جلسات شورای عالی کار انتخاب شدند.

بدین ترتیب، اگر چه "کانون عالی شوراهای اسلامی کار" ارتجاعی قبلی وابسته به دم و دستگاه رفسنجانی، هنوز رسماً انحلال نیافته است، اما تشکیلات ارتجاعی دست ساز و مطیع دیگری که باید آن را زیر مجموعه وزارت کار احمدی نژاد به حساب آورد، سر هم بندی شده است تا کارفرمایان و دولت، این بار به یاری این تشکل وزیر ساخته، آسان تر و بی دردسرتز از گذشته بتوانند سر کارگران را در مورد مسائل کارگری از جمله در مورد تعیین حداقل دستمزدهای کارگری، شیر به مالند. کما اینکه وزیر کار جمهوری اسلامی در دیدار با اعضای هیئت مدیره کانون جدید، ضمن اظهار خوشحالی و تبریک به خاطر شکل گیری این ارگان که آن را یک "تشکل فراگیر" و "واقعی" نامید، از آنان خواست که هر چه زودتر با کانون عالی کارفرمایان وارد گفتگو شوند و بر سر مسئله دستمزدها با آنان

توافق کنند!

”ناصربرهانی“ رئیس کانون عالی شوراهای اسلامی کار جدید نیز در اواخر بهمن ماه اعلام نمود که در آینده نزدیک، در جلسه ای با شورای عالی کار فرمایان، در خصوص تعیین حداقل دستمزدها به گفتگو خواهد پرداخت. اگر چه از مضمون و نتایج این گفتگوها هنوز خبری انتشار نیافته است، اما شواهد حاکی از آن است که سرمایه داران و دولت آنها با همدستی تشکل های ارتجاعی وابسته به خود، باز هم با رقم سازی و دروغ پردازی به روال سالهای گذشته، از تعیین و افزایش حداقل دستمزدهای کارگری برپایه نرخ تورم واقعی طفره میروند و مصمم اند که دستمزدهای کارگری را همچنان در زیر خط فقر نگاه دارند.

در شرایطی که تنها در ظرف سه چهار ماه اخیر، بهای بسیاری از کالاها و مایحتاج عمومی از ۳۰ تا ۵۰ درصد افزایش یافته است، نرخ تورم حدود ۱/۵ درصد اعلام شده و حتی وزیر کار چنین ادعا نموده است که نرخ تورم، هم در سال گذشته و هم در سال جاری، کاهش داشته است!

در شرایطی که افزایش افسار گسیخته قیمت ها و فشار گرانی، روزگار توده های زحمتکش مردم را سیاه نموده و خانواده های کارگری را به وضعیت معیشتی بسیار دشوار و طاقت فرسائی فرو رانده است، برخی از مقامات و مسئولین دولتی با وقاحت تمام، خود را به بی خبری زده اند و افزایش قیمت ها ربه کلی انکار می کنند!

چند روز پیش روزنامه اعتماد فاش ساخت که ”بر اساس سیاست های پولی و اعتباری سال ۸۵، بانک مرکزی موظف شده بود سیاست هائی را پیش بگیرد که نرخ رشد تورم ۱/۵ درصد باشد! بدین ترتیب عملا به بانک مرکزی تکلیف شده است که نرخ تورم را در سال جاری ۱/۵ درصد اعلام کند“!

این نقل قول کوتاه با وضوح شگرفی بیانگر ساختگی بودن و کاغذی بودن نرخ ۱/۵ درصدی تورم و آشکارکننده دروغ بافی ها و انکار واقعیت هائی است که اثرات مخرب و زیان بار آن، میلیون ها انسان کارگر و زحمتکش را به فقر و گرسنگی فاجعه باری سوق داده است.

در حالی که حتی برخی از کارشناسان اقتصادی بورژوازی، نرخ تورم را رقمی بین ۳۰ تا ۴۰ درصد اعلام کرده اند، دولت اسلامی و بانک مرکزی آن این واقعیت را انکار می کنند تا باز هم استثمار و فشار بر کارگران را تشدید و مانند سال های گذشته، زندگی در زیر خط فقر را بر آنان تحمیل کنند. ایلنا به نقل از یک مقام کارفرمائی می نویسد، ”برابر آمار رسمی اعلام شده از سوی دولت، خط فقر در ایران از ۳۵۰ هزار تومان کمتر نیست“ یک استاد دانشگاه پس از محاسبه سبد هزینه بر مبنای نیازهای اولیه می گوید ”با کمتر از ۴۰۰ هزار تومان نمی توان نیازهای اولیه را تامین کرد.“

تمامی این واقعیت ها نشان می دهند که دستمزدهای کارگری تا چه حد غیر قابل تصور و مرگ باری پائین است. سال گذشته در حالی که درآمدها ی بین ۳۰۰ تا ۳۵۰ هزار تومان رسماً به عنوان خط فقر اعلام شده بود، شورای عالی کار ”حداقل دستمزد کارگران را ۱۵۰ هزار تومان یعنی نصف و کم تر از نصف خط فقر تعیین نمود. امسال نیز در حالی که خط فقر رقمی بین ۳۵۰ تا ۴۰۰ هزار تومان است، کارفرمایان و همدستان آنها در ”شورای عالی کار“ از دستمزدهای ۱۸۰ و ۲۰۰ هزار تومانی صحبت می کنند. افزون بر این، در حال حاضر بحث افزایش بهای هر لیتر بنزین از ۸۰ تومان به ۱۵۰ تومان نیز در میان است. روشن است که اگر این تصمیم به مرحله اجرا گذاشته شود، افزایش

قیمت بنزین، به سرعت به سایر کالاها و خدمات تسری خواهد یافت و رشد بیش از پیش نرخ تورم را نیز در پی خواهد داشت.

معهدنا ولو این مسئله راهم در نظر نگیریم، دستمزدهای کارگری که در حال حاضر بسیار بسیار ناچیز است برای آن که بتواند لاقل تورم موجود را بپوشاند باید به چند برابر مقدار کنونی افزایش پیدا کند. اگر خط فقر در لحظه کنونی لاقل ۳۵۰ هزار تومان است، اگر تورم افسارگسیخته و ۴۰ درصدی، مدام قدرت خرید کارگران را کاهش میدهد، باید به کارگران ماهانه حداقل ۵۰۰ هزار تومان دستمزد داده شود که از زیر خط فقر خارج شوند.

روشن است که در "شواری عالی کار" نه کارفرمایان و نه دولت- که خود یک کارفرمای بزرگ است- حاضر نمی شوند حداقل دستمزدها را به این میزان و طبق خواست کارگران افزایش دهند. مرتجعین متشکل در کانون عالی شوراهای اسلامی کار، حال چه ابزار دست رفسنجانی باشند چه دست ساز و گوش به فرمان جهرمی نیز، مجری فرامین اربابان خویش اند. آنان، با طرفهای دیگری کارفرما و دولت، مثل گذشته، علیه منافع و خواست کارگران به بند و بست خواهند پرداخت و همچنان پیش برنده ی سیاست های دولت و طبقه حاکمه باقی خواهند ماند.

کارگران نیز این را میدانند و مستقل از این تشکل های ارتجاعی و وابسته، به مبارزه برای افزایش دستمزد، ادامه خواهند داد. در واقعیت امر هم، در برابر کارگران، راهی وجود ندارد جز آنکه به نیروی خود اتکاء نمایند، مبارزه برای افزایش دستمزد را تشدید کنند و خواست خود را از طریق این مبارزات و از طریق تشکل های مورد اعتماد خود به سرمایه داران و دولت آن ها بقبولانند.

حداقل دستمزدهای ماهانه کارگری نباید کمتر از ۵۰۰ هزار تومان باشد. این خواست عموم کارگران است که وسیعا باید از سوی آنان و توسط پیشروان کارگری در برابر سرمایه داران گذاشته شود.

تنها در پرتو اتحاد طبقاتی کارگران و گسترش مبارزات و اعتصابات کارگری ست که طبقه کارگر قادر خواهد شد مطالبات خود، از جمله افزایش حداقل دستمزد را متناسب با نرخ تورم بر طبقه حاکم تحمیل کند و سطح زندگی و معیشت خود را از زیر خط فقر برهاند.

نقل از کار ۴۹۶ - سازمان فدائیان (اقلیت) نیمه اول اسفند ۸۵